

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

Niniejszy dekret unieważnia podane przez nas poprzednio rozporządzenia o nietykalności poselskiej.

Ustawa z dn. 8 kwietnia 1919 r. o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.

Art. 1. Członkowie Sejmu Ustawodawczego nie mogą być nigdy pociągani do odpowiedzialności prawnej za swoją działalność w Sejmie lub poza Sejmem, wchodzącą w zakres wykonywania mandatu poselskiego.

Za przemówienia i odezwania się, tudzież manifestacje w Sejmie lub komisjach sejmowych odpowiadają tylko przed Sejmem podług przepisów regulaminu sejmowego.

Art. 2. Przez cały czas trwania Sejmu Ustawodawczego posłowie nie mogą w żadnym wypadku być pozbawieni wolności.

W tymże samym czasie nie wolno żadnej władzy sądowej lub administracyjnej wdrażać przeciwko nim postępowania karnego lub dyscyplinarnego bez uprzedniej zgody Sejmu.

Postępowanie karne lub dyscyplinarne, wdrożone przeciw posłowi przed uzyskaniem mandatu poselskiego, winno być na żądanie Sejmu zawieszane aż do wygaśnięcia tegoż mandatu.

Art. 3. Członkowie Sejmu Ustawodawczego badani jako świadkowie przed sądami, władzami administracyjnymi i dyscyplinarnymi, mają prawo uchylecia się od zeznań co do faktów, które im w wykonywaniu zawodu poselskiego do wiadomości podano, jako też co do osób, od których pośrednio lub bezpośrednio wiadomość o tych faktach uzyskali.

Art. 4. Mieszkanie członków Sejmu Ustawodawczego jest nietykalne.

Wkroczenie do mieszkania, rewizja domowa i zatrzymanie papierów oraz wszelakich ruchomości może mieć miejsce jedynie na podstawie nakazu władzy sądowej w tych wypadkach, w których członkowie rodziny posła, wspólnie z nim mieszkający, lub domownicy ścigani są z powodu popełnienia czynów karygodnych, i powinno być wyłącznie do tych osób ograniczone.

Art. 5. Nikt nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za zgodne z prawdą sprawozdania z jawnych obrad Sejmu i komisji sejmowych, ani też za częściowy lub zupełny przedruk tychże jawnych obrad, zgodny z urzędowym stenograficznym protokołem.

Te sprawozdania i przedruki nie podlegają konfiskacie i wolne są od cenzury.

Art. 6. Członkowie Sejmu Ustawodawczego mogą bez pozwolenia i zawiadomienia władz zwoływać zgromadzenia celem zdania sprawy z działalności sejmowej. Na tych zgromadzeniach przedstawiciele i organy władzy nie mają prawa mieszać się do obrad.

Art. 7. Listy i telegramy, wystosowane do członków Sejmu Ustawodawczego, jako też korespondencja tychże ostatnich — nie podlegają żadnej cenzurze.

Władze mogą zatrzymać tylko telegramy, których treść narusza tajemnice wojskowe i państwowe.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek: Trąpczyński

za Prezydenta Ministrów

Min. Spraw Wewn.: S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości: Supiński

Włączenie Wojskowej Straży Kolejowej do Policji Państwowej.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Kolei Żelaznych i Skarbu, w przedmiocie wcielenia Wojskowej Straży Kolejowej na obszarze Województw: Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego, Białostockiego, oraz miasta Warszawy do Policji Państwowej, na zasadzie art. 2 Przepisów przejściowych do Ustawy o Policji Państwowej z d. 24 lipca 1919 roku (Dziennik Praw, Nr 61, poz. 363).

Z dniem 1 lutego 1920 roku Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przejmuje na obszarze województw: Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego i Białostockiego, oraz miasta Warszawy na swój etat i pod zwierzchni nadzór Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

a) oficerów Wojskowej Straży Kolejowej, oraz urzędników biurowych, którzy wniesli

względnie wniosą w drodze służbowej do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pisemne podanie o przyjęcie ich i zostaną przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przyjęci,

b) podoficerów i szeregowców Wojskowej Straży Kolejowej, o ile zostaną przyjęci na służbę przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, na ogólnych zasadach kwalifikacyjnych, przewidzianych ustawą o Policji Państwowej.

ad. b) Funkcjonariuszy Wojskowej Straży Kolejowej, o ile uznani zostali za zdolnych do służby wojskowej, Ministerstwo Spraw Wojskowych wciela do armji z dniem 2 lutego 1920 roku.

Art. 2. Policja, pełniąca służbę na kolejach, składa się z wyższych i niższych funkcjonariuszów, których stopnie służbowe określone są w art. 10 Ustawy z d. 24 lipca 1919 r. o Policji Państwowej.

Przyjęci na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oficerowie Wojskowej Straży Kolejowej otrzymują stopnie służbowe wyższych funkcjonariuszów Policji Państwowej, zaś podoficerowie i szeregowcy — stopnie służbowe niższych funkcjonariuszów, a mianowicie: szeregowiec (żołnierz, starszy żołnierz i sekcyjny) — posterunkowego lub starszego posterunkowego, plutonowy i sierżant — przodownika, sierżant sztabowy — starszego przodownika.

Art. 3. Wyплаты wszystkich poborów za miesiąc luty 1920 roku funkcjonariuszom Wojskowej Straży Kolejowej, przyjętym do Policji Państwowej, będą dokonane według norm dotychczasowych przez te urzędy, względnie te, które im dotychczas wypłaty te uskutečniły.

Ewentualną różnicę poborów za miesiąc luty 1920 roku wypłaci im Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w miesiącu marcu.

Obowiązek wypłaty poborów funkcjonariuszom Wojskowej Straży Kolejowej przyjętym przez Ministerstwo Spraw Wojskowych przechodzi z d. 1 lutego 1920 r. na pomienione Ministerstwo, względnie wojskowe Komisje Kasowe, które na rachunek Ministerstwa Spraw Wojskowych wypłat tych dokonają.

Art. 4. Istniejące kredyty Ministerstwa Kolei Żelaznych na utrzymanie Wojskowej Straży Kolejowej, prelimitowane na okres budżetowy do 1 kwietnia 1920 r., przechodzą z dn. 1 marca 1920 r. do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W okresie budżetowym, począwszy od dn. 1 kwietnia 1920 roku i dalszych, Ministerstwo Kolei Żelaznych ponosić będzie jedną czwartą część wydatków na utrzymanie policji państwowej, pełniącej służbę na kolejach.

Art. 5. Lokale, będące w posiadaniu Wojskowej Straży Kolejowej, przechodzą z dniem 1 lutego 1920 roku w posiadanie Policji Państwowej.

Z objęciem lokalów w posiadanie przez Policję Państwową Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przejmuje wszelkie związane z tem posiadaniem zobowiązania.

Art. 6. Żywy i martwy inwentarz Wojskowej Straży Kolejowej przechodzi w posiadanie Policji Państwowej za rozrachunkami międzyministerjalnymi.

Art. 7. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przejmuje z dniem 1 lutego 1920 roku troskę o zaopatrzenie ekwipunkowe przejętej na swój etat Wojskowej Straży Kolejowej.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

Za Ministra Spraw Wojskowych:
Sosnkowski gen.-ppor.

Minister Kolei Żelaznych:

w z. J. Ebernardt.

Minister Skarbu:

Wł. Grabski.

Warszawa, dn. 19 stycznia 1920 r.

ROZKAZY

Gł. Komendanta Policji Państwowej.

Polecam wprowadzić natychmiast w życie następujące przepisy o dokonywaniu kontroli urzędów policji państwowej:

Cel kontroli: przełożeni przeprowadzają służbę inspekcyjną celem zapoznania się z ogólnymi warunkami służby poszczególnych

oddziałów policyjnych, mając na uwadze: 1) karność, 2) musztre, 3) wyszkolenie, 4) sprężystość i gorliwość podwładnych organów, 5) sprawdzanie znajomości oraz nauczanie funkcjonariuszów o obowiązkach, rozporządzeniach i przepisach służbowych, 6) skontrolowanie znajomości i warunków terenów miejscowych przez funkcjonariuszów policji, 7) utrzymanie jednolitości w korpusie policji, 8) wykrywanie nadużyć i usterek, 9) meldowanie wyższym władzom o spostrzeżonych brakach, 10) umundurowanie, 11) uzbrojenie, 12) wyżywienie, 13) zdrowotność, i 14) warunki mieszkaniowe. Celem zorientowania się co do panującej opinii o działalności policji należy między innymi zasięgnąć informacji od starostów, władz sądowych oraz przedstawicieli samorządu.

Czas inspekcji: powiatowi komendanci lub ich zastępcy obowiązani są poświęcać inspekcji poszczególnych podwładnych im posterunków i komisariatów przynajmniej 5 (pięć) godzin. Inne organy inspekcyjne zatrzymują się na poszczególnych posterunkach tak długo — jak tego wymagają warunki lokalne. Powiatowi komendanci i ich zastępcy mają objeżdżać posterunki danego powiatu co dwa miesiące, a mianowicie — powiatowy komendant połowę, a jego zastępca drugą połowę. Powiat musi być objechany 6 razy w roku. Czas objazdu do przeglądu posterunków nie może być zgóry ogłoszony ani postanowiony; przeglądy winny być rzeczowo rozłożone.

Okręgowi komendanci, ich zastępcy oraz komisarze inspekcji mają na przemian co kwartał objechać i poddać przeglądowi powiatowe komendy i komisariaty, t.j. 4 razy w roku. Niedokonanie inspekcji w terminach wyżej wymienionych musi być usprawiedliwione przed najbliższą władzą przełożoną.

Podział służby inspekcyjnej: odjazd na inspekcję i powrót z takowej odrębnie zgłaszają powiatowi komendanci przełożonej okręgowej komendzie, okręgowi komendanci — Komendzie Głównej. Zawiadomienia te muszą być wypełniane osobiście i ekspedjowane, jako pisma poufne. Powiatowi komendanci zawiadamiają ustnie starostę o swym wyjeździe i powrocie służbowym, wskazując swego zastępcę na czas swej nieobecności.

Dokonywanie przeglądów posterunków i powiatowych komend odbywa się bez jakiegokolwiek zgóry ułożonego planu z przerwami w ten sposób, że po dokonaniu przeglądu 3—do 5 posterunków lub powiatowych komend powraca dany komendant lub inspekcyjny do swego miejsca urzędowania, następnie (po dwóch lub trzech dniach) przedsiębierze dalszy przegląd. Odjazd z posterunków na następny posterunek winien się odbywać nie ze względu na stosunki komunikacyjne, ale tak, by posterunki nie mogły być poinformowane o czasie przybycia danego komendanta. Dlatego jest wskazane, aby powiatowy komendant nie przybywał w jednej porze na posterunki, ale w różnych porach dnia i nocy, pamiętając o celu przeglądu i mając na uwadze gorliwość i sprężystość danego posterunku. Zależy to od prowadzenia się posterunków i od spełniania obowiązków służbowych i wyszkolenia tychże, jakoteż wydarzających się wykroczeniach na poszczególnych posterunkach, aby właśnie przez osobisty wpływ powiatowych komendantów i niespodziewaną kontrolę różnym występkom zapobiegać i pobudzać funkcjonariuszów do należytego spełniania obowiązków.

Przedkładanie wykazów o dokonanych przeglądach: po dokonaniu przeglądu posterunków powiatowi komendanci przedkładają miesięczny wykazy do okręgowych komend według wzoru „A”.

Przeglądy nadzwyczajne: powiatowy komendant jest obowiązany w wypadkach ważnych, ze względu na bezpieczeństwo publiczne lub karność danego posterunku, udać się na miejsce zagrożone i wydać potrzebne zarządzenia. Nowoutworzone posterunki mają być w krótkim czasie poddane przeglądowi. Przy służbowych przybyciach do siedziby posterunku, lub powiatowych komend mają dotyczący komendant, przeglądając krótko posterunek lub powiatową komendę.

Postępowanie w czasie służby inspekcyjnej: przeglądy posterunków i powiatowych komend odbywają się z reguły niezapowiedziane. Jeżeli dotyczący komendant uważa pouczenie pewnych funkcjonariuszów danej komendy za konieczne lub są ku temu inne